

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Троян, 09.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТРОЯН, II-РИ СЪСТАВ - ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла Ив. Иванова

при участието на секретаря Емилия П. Петрова
като разгледа докладваното от Светла Ив. Иванова Гражданско дело № 20224340100196 по описа за 2022 година

Производството по делото е по реда на [чл.422, във вр. с чл.415, ал.2 ГПК](#).

Образувано е по искова молба на "Теленор България" ЕАД, със седалище и адрес на управление: ***, чрез адв. В. П. Г. от САК: съд. адрес: *** срещу И. И. Г., ЕГН: ***** от гр.Т., ***, с правно основание чл.422 ал.1 ГПК.

Претендира се установяване съществуването на вземане, за заплащане на което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 1032/2021г. по описа на Районен съд гр.Троян. В молбата се твърди, че между „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД и И. И. Г. са сключени договори за предоставяне на мобилни услуги. Сочи се, че по Договор за мобилни услуги от дата 29.06.2019 г., сключен за мобилен номер ***, ответникът И. И. Г. е абонат на дружеството-доставчик на мобилни услуги „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД с абонатен номер № ***, с избрана абонаментна програма Тотал+ 31.99 лв., с уговорен срок на действие 24 месеца до 29.06.2021 г. Излага се, че при възползване от преференциалните условия на оператора, абонатът е взел втори мобилен номер, както следва: Мобилен номер ***, по силата на Договор за мобилни услуги от дата 21.10.2019 г., като абонатът избира ползването на абонаментна програма Тотал 31.99лв., с уговорен срок на действие 24 месеца до 21.10.2021 г. Твърди се, че Г. е сключила и Договор за лизинг от същата дата-21.10.2021 г., по силата на които е влез мобилно устройство NOKIA 1 Plus Dual Black на изплащане посредством 23 месечни лизингови вноски в размер на 3.29 лв. всяка, съгласно уговорения погасителен план по лизинговия договор, както и с правото след изтичане на 23-месечния срок на договора срещу заплащане на допълнителна сума от 3.29 лв. да придобие собствеността върху лизинговата вещ / чл.1, ал.2 от договора за лизинг/.

Излага се, че с оглед качеството абонат на дружеството, на ответника е предоставено за ползване описаното по-горе мобилно устройство с отстъпка от стандартната цена, видно от т.7 от договора за мобилни услуги, както следва:-Стандартната цена на мобилното устройство /в брой, без абонамент/ е 329.90 лв.;-Цена в брой или общата лизингова цена с избраната от абоната програма „Тотал“ 31.99 лв. е 143.96лв., т.е. отстъпката от стандартната цена, която ответникът е получил възлиза на сума в размер на 185.94 лв.

Твърди се, че въз основа на посоченият договор, ответникът е ползвал предоставяните от Дружеството мобилни услуги, като потреблението е фактурирано под клиентския номер на абоната № ***.

Ищцовото дружество сочи, че за потребените от абоната-ответник услуги за периода 20.03.2019г. до 19.06.2019 г. „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД е издал:

-фактура №7296051893/05.11.2019г. за отчетния период на потребление от 05.10.2019-04.11.2019 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 124.89лв./с ДДС/. Дължимата сума е платима в срок 20.11.2019г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

-фактура №7297387407/05.12.2019г. за отчетния период на потребление от 05.11.2019-04.12.2019г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 102.18лв. /с ДДС/. Дължимата сума е платима в срок 20.12.2019 г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

-фактура №7298726529/05.01.2020г. за отчетния период на потребление от 05.12.2019г. - 04.01.2020г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 57.16лв./сДДС/. Дължимата сума е платима в срок 20.01.2020г. Към фактурата е приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер. Твърди се, че абонатът е потребил и не е заплатил мобилни услуги на обща стойност 219.23 лв., фактурирани за три последователни отчетни месеца - за месец 11/2019 г., за месец 12/2019 г., и за месец 01/2020 г. Към всяка от фактурите има приложено извлечение-детайлизирана справка от потреблението на ползвания номер.

Излага се, че след прекратяване на отношенията, операторът издава крайна фактура №7301526594/05.03.2020 г., в която са начислени суми в размер, както следва:-342.99/триста четиридесет и два лева и 99ст./лв.- за дължима договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти; 65.80/шестдесет и пет лева и 80ст./лв - незаплатени лизингови вноски;213.01/двеста и тринадесет лева и 01 ст./лв.- за незаплатени далекосъобщителни услуги.

Сочи, че поради неизпълнение от страна на И. И. Г. е подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл.410 от ГПК, като е образувано ч.гр.д № 1032/2021 г., по описа на РС Троян, но заповедта за изпълнение на парично задължение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК и съгласно дадени от РС-Троян указания е инициатирано настоящото производство. Ангажират доказателства,

правят доказателствени искания.

При проведената процедура по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът, чрез назначен особен представител – адв.Б. Д. е депозирал писмен отговор и е взел становище за недопустимост, а по същество за неоснователност на иска, като не са ангажирани доказателства.

Счита, че искът е недопустим, т.к. не е спазен преклузивният едномесечен срок съгласно чл.415 от ГПК; поради липса на правен интерес от страна на ищеца и поради липсата на активна процесуална легитимация, тъй като Договорите, върху които ищцовото дружество базира своята претенция не са подписани от представител на ищеца „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД, а от трето лице, което не е конституирано като ищец в настоящото производство.

Излага аргументи, че между И. Г. и „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ" ЕАД, не са възниквали валидни облигационни отношения.

Оспорва в последователност: твърдението на ищеца, че се е намирал във валидни провопораждащи облигационни отношения с ответника И. И. Г.; че И. И. Г. е подписвала договори за мобилни услуги, сключени за мобилен номер ***, за мобилен номер *** и договор за лизинг от 21.10.2021г.; действителността на представените фотокопия на договори; че ищецът е предал на Лизингополучателя устройство Nokia 1 Plus Dual Black, че ответникът дължи суми по фактури № 7296051893/05.11.2019 г., №7297387407/05.12.2019г., № 7298726529/05.01.2020 г., № 7301526594/05.03.2020 г., както и че ответникът дължи неустойка за прекратяване на договора. Позицията се на неравноправни клаузи в договора, съгласно чл. 143 от ЗЗП. Твърди, че договори за мобилни услуги, сключени за мобилен номер ***, за мобилен номер *** и договор за лизинг от 21.10.2021г. страдат от множество пороци обуславящи тяхната нищожност, тъй като не са подписани от редовно упълномощено за това лице, като в графата за служител са изписани само две имена, а е необходимо като реквизит да бъдат изписани три имена; че шрифта на въпросните договори е по-малък от 10 пункта в нарушения на изискванията за подобен тип договори. Твърди, че договорът за лизинг е нищожен, тъй като не е сключен в предвидената в чл. 10, ал.1 от Закона за потребителския кредит форма.

Счита, че договорената неустойка е нищожна, като противоречаща на добрите нрави.

Оспорва твърдението на ищеца, че процесните договори са прекратени по вина на ответника И. Г., поради което намира, че Г. не дължи неустойка за предсрочно прекратяване на договор по нейна вина. В заключение твърди, че претенцията на ищцовото дружество е неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства посвое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявени са обективно, кумулативно съединени установителни искове, с правна квалификация чл.422, във вр. с чл.415 ГПК, във вр. с чл.92

33Д.За да бъдат уважени така предявените искове, ищецът следва да докаже наличие на посочените в исковата молба облигационни отношения между него и ответника, че е билизправна страна в тези отношения, предоставял е мобилни услуги, сключване на договор за лизинг, предаване на лизинговата вещ, съдържанието на правоотношенията, размер навземанията си и падеж на същите, че договорът за мобилни услуги е прекратен по вина на абоната, че в договора са предвидени претендираните неустойки, настъпване на предпоставките за тяхната дължимост, размер. В тежест на ответната страна е да проведенасрещно доказване по тези факти. При установяване на горните предпоставки от ищеца,ответникът следва да докаже, че е погасил задълженията си.

От доказателствата по делото се установява, че между ответника и „Теленор България“ ЕАД, е бил сключен и валидно действал Договор за мобилни услуги от дата 29.06.2019г. с абонатен номер /клиентски номер/ *** и с избрана от него абонаментна програма „Тотал+31,99, за която плаща месечен абонамент. Срока на договора е 24 месеца, до 29.06.2021г. Под този клиентски номер са издавани месечните фактури от дата 05.10.2019г. до дата 04.01.2020г.

С Договор от дата 21.10.2019г. ответникът е сключил с „Теленор България“ ЕАД втори договор, със срок на действие 24 месеца до 21.10.2021г., по силата на който е взел мобилно устройство „NOKIA I Plus Dudl Black“на изплащане с Договор за лизинг от 21.10.2019г., на 23 месечни лизингови вноски в размер на 3,29лв всяка, като след изплащане на устройството, срещу сумата от 3,29лв устройството да стане негова собственост. Мобилното устройство NOKIA I Plus Dudl Black при избраната абонаментна програма „Тотал+ 31,99лв е на цена 143,96лв/отстъпката е 185,94лв. при стандартна цена на устройството 329,90лв/.

Месечния абонамент/месечна абонаментна такса/, който се заплаща всеки месец е в размер, съобразно избрания от потребителя абонаментен план „Тотал+ 31,99. Приложени са и Общите условия (ОУ) за взаимоотношенията с потребителите на мобилни телефонни услуги.

За потребените от абоната-ответник услуги за периода 20.03.2019г. до 19.06.2019г. „Теленор България“ ЕАД е издал: фактура №7296051893/05.11.2019г. за отчетния период на потребление от 05.10.2019-04.11.2019 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 124.89лв./с ДДС/, платима в срок 20.11.2019 г., с приложено към фактурата извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер; фактура №7297387407/05.12.2019г. за отчетния период на потребление от 05.11.2019-04.12.2019г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 102.18лв. /с ДДС/, платима в срок 20.12.2019 г., с приложено към фактурата извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер и фактура №7298726529/05.01.2020г. за отчетния период на потребление от 05.12.2019г.-04.01.2020 г., с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 57.16лв./сДДС/, платима в срок 20.01.2020г., с приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

Няма данни ответницата да е заплатила задълженията си на обща

стойност 219.23 лв., фактурирани за три последователни отчетни месеца - за месец 11/2019 г., за месец 12/2019 г., и за месец 01/2020 г., поради което и съгласно ОУ на мобилният оператор, същият прекратил едностранно индивидуалния договор и издал крайна фактура №7301526594/05.03.2020 г., в която са начислени суми в размер, както следва: 342.99/триста четиридесет и два лева и 99 ст./лв.- за дължима договорна неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти /която сума е процесна в настоящото производство/; 65.80/шестдесет и пет лева и 80 ст./лв - незаплатени лизингови вноски /която сума е процесна в настоящото производство/; 213.01/двеста и тринадесет лева и 01 ст./лв.- за незаплатени далекосъобщителни услуги /която сума е процесна в настоящото производство/.

Видно от материалите по приетото ч.гр.д. №1032/2021 г. на ТРС, ищцовото дружество в качеството му на заявител подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, въз основа на което била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение №567/2021 година, връчена на длъжника в хипотезата на чл. 47, ал. 5 от ГПК, заради което заповедният съд указал на заявителя, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В срока по чл. 415 от ГПК е предявен такъв.

По делото е изготвена СТЕ, от заключението по които се установява, че задължението на ответника за представената услуга е в размер на 342.99 лв. с ДДС неустойка за просрочено прекратяване на договори за услуги; 65.80 лева с ДДС вноски за лизингово устройство и сумата 213.01 лева с ДДС задължения за предходен период.

По делото не са ангажирани доказателства, от които да бъде установено при разпределена доказателствена тежест на ответната страна, че дължимите суми са заплатени, а и такива твърдения липсват.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото писмени доказателства, които са допустими, относими и безпротиворечиви.

При така установените фактически обстоятелства по делото, съдът приема от правна страна следното:

По допустимостта на установителния иск: Съдът, в изпълнение на задълженията си да осъществи служебно самостоятелна преценка на специалните положителни процесуални предпоставки за допустимост на иска, съгледва задължителните указания по т. 10а от ТР № 4/2013 г. от 18.06.2014 г. на ОСГТК констатира, че е налице издадена заповед за изпълнение в хода на заповедното производство за вземането, предмет на настоящата искова молба, против която е депозирано възражение по чл. 414, ал. 1 от ГПК в срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, като е разпоредена процедура по чл. 415 от ГПК. Указанията на заповедния съд до заявителя по реда на чл. 415 ГПК са съответни на предприетото оспорване, като е спазен и срокът за предявяване на установителния иск. Възраженията в обратен смисъл са лишени от основание, доколкото съобщението е получено на 09.02.2022г., а исквата молба е депозирана на 10.03.2022г. /п.кл-мо 09.03.2022г., като

срокт е спазен и исковата претенция се възприема за допустима.

По основателността на установителния иск:

Исковата претенция е предявена по реда на чл. чл. 422 от ГПК във вр. с чл. 415 от ГПК.

По отношение на възражението, че страните не са били в облигационни отношения, съдът намира същото за неоснователно, поради следните съображения:

При разпределена доказателствена тежест, ответната страна не ангажира доказателства, от които да бъде установено, че договорите не са подписани от ответницата И. Г.. От заключението на изготвената по делото СТЕ, се установява, че задължението на ответника за представената услуга е в размер на 342.99 лв. с ДДС, представляващо неустойка за просрочено прекратяване на договори за услуги; 65.80 лева с ДДС вноски за лизингово устройство и сумата 213.01 лева с ДДС задължения за предходен период. Към заключението на вещото лице са приложени справки за детайлно потребление за мобилен номер *** и № ***, поради което възражението на назначеният на ответната страна особен представител за липса на доказателства, че ищцовото дружество е предоставило мобилни услуги се явява неоснователно.

Настоящият състав приема за установено и безспорно доказано, че за процесните периоди ответникът е ползвал предоставените от мобилния оператор услуги. Не се доказва обаче, въпреки укзанията на съда и разпределената доказателствена тежест, че ответникът е изпълнил процесното задължение за плащане на дължимата сума от 213.01 лева с ДДС, поради което заявената искова претенция за сумата от 213.01 лв., за която е издадена Заповед № 567/14.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 1032/2021 г. на РС Троян, се явява основателна. Като законна последица от уважаването на предявения иск следва да се присъди и законната лихва от датата подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК в съда – 09.12.2021г., до окончателното изплащане на вземането.

По предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК искове с правно основание чл. 92 ЗЗД за установяване на парично задължение за неустойки по процесните договори съдът приема, че в хода на делото са доказани елементите от фактическия състав на чл. 92 ЗЗД, обуславящи основателността на заявената искова претенция. За основателността на претенциите за неустойки в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидни облигационни правоотношения с ответницата по Договор за мобилни услуги от дата 29.06.2019г. с абонатен номер /клиентски номер/ *** и Договор за лизинг от 21.10.2019г., наличието на валидни клаузи за неустойки, в случай на предсрочно прекратяване на договорите поради виновно неизпълнение на задълженията на ответницата, предсрочното прекратяване на договорите по вина на ответницата, както и размера на уговорените неустойки. При установяване на тези обстоятелства, в тежест на ответницата е да докаже, че е погасила задълженията си. В случая страните са били обвързани от валидни правоотношения по процесните два договора за мобилни услуги, по които ответницата е неизправна страна. Съгласно Общите условия на ищеца, приети по делото и неоспорени от ответницата, мобилният оператор има право

едностранно да прекрати индивидуален договор, срочен или безсрочен, ако потребителят не е платил дължими суми след изтичане на сроковете за плащане по индивидуалния договор, съгласно Общите условия.

Установи се, че ответницата не е изпълнила задълженията си за заплащане на месечни абонаментни вноски за периода от 20.03.2019г. до 19.06.2019г., за което „Теленор България“ ЕАД е издал: фактура №7296051893/05.11.2019г. за отчетния период на потребление от 05.10.2019-04.11.2019 г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 124.89лв./с ДДС/, платима в срок 20.11.2019 г., с приложено към фактурата извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер; фактура №7297387407/05.12.2019г. за отчетния период на потребление от 05.11.2019- 04.12.2019г. с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 102.18лв. /с ДДС/, платима в срок 20.12.2019 г., с приложено към фактурата извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер и фактура №7298726529/05.01.2020г. за отчетния период на потребление от 05.12.2019г.-04.01.2020 г., с начислена за периода сума за разговори и месечни абонаменти в размер на 57.16лв./с ДДС/, платима в срок 20.01.2020г., с приложено извлечение от потреблението на ползвания мобилен номер.

Установи се, че в процесните договори е уговорена неустойка за предсрочното им прекратяване по вина на абоната. Липсата на проведено доказване ответницата да е изпълнила изцяло или частично своите договорни задължения по договорите за мобилни услуги означава, че е възникнало право на мобилния оператор да прекрати правоотношенията, респективно да претендира уговорената при прекратяване на договорите и споразумението към тях неустойка.

По отношение на възражението за нищожност на договора за лизинг, поради изготвянето му на шрифт, който не отговаря на изискванията на закона: Съдът намира същото за неоснователно, тъй като ответната страна, чиято е доказателствената тежест, не ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си. От друга страна съдът намира, че в настоящият казус, договорът за лизинг не попада в обхвата на ЗПК, а в изключенията по чл.4, ал.1, т.4 от закона и чл.2, т.2, б.”г” от Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредит. Отношение към правния спор имат приложените Общи условия на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД , с които се определят реда и условията за лизинг на устройства, представляващи част от договор за електронни съобщителни услуги между компанията /лизингодател/ и абонатите на електронни съобщителни услуги /клиенти/. Според този договор лизингополучателят може да бъде абонат или потребител на електронни съобщителни услуги, предоставяни от „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД , който е приел тези общи условия чрез подписване на договор за лизинг. Според тези условия предаването на лизинговото устройство /далекосъобщително устройство или друга стока/ се извършва в търговския обект на лизингодателя или на негов дистрибутор при подписване на договора и след заплащане на първоначалната вноска, ако такава е предвидена в него. Лизингополучателят заплаща месечни вноски, според договореното и “има

правото да стане собственик на устройството по всяко време от действието на договора” или след изтичането му, при условие, че е заявил това изрично и е заплатил стойността на устройството. Той има правото и да върне същото след изтичане на лизинговия договор, ако не е упражнил правото си да го придобие.

Съгласно чл.342 от Търговския закон /ТЗ/ с договора за лизинг лизингодателят се задължава да предостави за ползване вещь срещу възнаграждение, а според чл.344 той има задълженията на наемодател, т.е. правната фигура на лизинга наподобява по- скоро тази, на наема, а не на потребителския кредит. Съгласно чл.345 лизингополучателят има задълженията на наемател, както и задължението да върне вещта след изтичане срока на договора, т.е. за да е налице задължение за придобиване следва това да е изрично договорено, т.к. законът не презумира такава последица. Чл.347 обобщава: “За договора за лизинг се прилагат съответно правилата на договора за наем “. При договора за потребителски кредит обекта на договора е различен - възмездно предоставяне на парична сума със задължение за връщането ѝ. Съответно различни са и задълженията на страните по него и няма причини той да се приравнява с общия договор за лизинг. Тази особеност на лизинговия договор отчита и законодателят при очертаване кръга от наподобяващи потребителския кредит правоотношения, за които, обаче, ЗПК не важи. За яснота той изрично ги включва в чл.4, ал.1, т.4 от ЗПК, според която разпоредба законът не се прилага за договори за наем или лизинг, при които не се предвижда задължение за закупуване на стоката - предмет на договора, нито в договора, нито в друго споразумение между страните. Смята се, че задължение за закупуване съществува, ако в договора е предвидена възможност кредиторът едностранно да вземе решение да прехвърли собствеността. В случая нито в процесния договор за лизинг, нито в общите условия или друг документ съществува задължение за клиента да закупи /да придобие собствеността/ стоката. Напротив, изрично е посочено, че това е само негово право, възможност, от която той решава дали ще се възползва или не. Както бе посочено по-горе, настоящият договор за лизинг попада в изключенията по чл.4, ал.1, т.4 от закона и чл.2, т.2, б.”г” от Директива 2008/48/ЕО на Европейския Парламент и Съвета от 23.04.2008 г. относно договорите за потребителски кредит, която Директива 2008/48/ЕО не съдържа въведеното със ЗПК изискване – всички елементи да се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт – не по-малък от 12.

Относно действителността на неустоечните клаузи, настоящият състав приема следното: Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката представлява договорен способ, при който страните при сключване на договора уговарят начин на обезвреда за едната страна по договора, ако е допуснато неизпълнение от насрещната страна на договорно правоотношение. В хипотезата, когато е уговорена неустойка, страната не е длъжна да доказва вредите си, а има правото да претендира уговорената в нейна полза неустойка. За да бъде действителна клаузата за неустойка, необходимо е неустойката да съответства на нейните обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. В случая ищецът обосновава правото си да получи неустойка по двата договора с оглед прекратяване действието

им по вина на абоната. В т.11от индивидуалния договор за услуги при прекратяване на договора преди изтичане на срока за който е сключен абоната дължи неустойка от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти без ДДС. За полученото мобилно устройство ответника дължи част от разликата между стандартната цена на устройството и заплатената от него при предоставянето му каквато съответства на оставащия срок на договора. Месечния абонамент, приложим за нуждите на начисляване на неустойката, е най-високият, според условията на плана. В допълнение на неустойката по предходното изречение, потребителят дължи и възстановяване на част, съответстваща на оставащия срок на договора, от разликата между най - ниския и най-високия месечен абонамент, според условията на плана, в случай, че са били налице отстъпки и/или различна стойност на месечни абонаменти. В случаите, когато е предоставено устройство за ползване на услуги, съгласно посоченото в този договор или по предходно подписан документ, чийто срок не е изтекъл, потребителят дължи и такава част от разликата между стандартната цена на устройството, съгласно ценова листа, действаща към момента на сключване на договора и заплатена от него при предоставянето му, каквато съответства на оставащия срок на договора. В този случай потребителя дължи разликата между стандартната цена на устройството и общата лизингова цена, изчислена пропорционално на оставащата част от срока на договора.

Съдът приема, че така уговорените неустойки съответстват на обезщетителната и санкционна функции, които са присъщи на неустойката, отчитайки допуснатото неизпълнение на договорно задължение от страна на потребителя на далекосъобщителни услуги. В задължителната практика, обективирана в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. по описа на ОСТК на ВКС /т. 3/, е дадено разяснение, че съдът следи служебно за валидността на неустоечните клаузи, както и че условията и предпоставките за нищожност на клаузата за неустойка произтичат от нейните функции и от принципа за справедливост в гражданските и търговски правоотношения. Съгласно мотивната част на ТР № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС начинът на определяне на неустойката, както и границите не са уредени с императивни правни норми, поради което договарянето без краен предел, както и евентуалната прекомерност, сами по себе си не водят до нищожност на клаузата за заплащане на неустойка. Преценката за нищожност на неустойката, поради накърняване на добрите нрави следва да се прави за всеки отделен случай към момента на сключване на договора, като могат да бъдат използвани някои от следните примерно изброени критерии – естество на задължението, което се обезпечава с уговорената неустойка, размер на обезпеченото по този начин вземане, вид на уговорената неустойка и на неизпълнението, от което произтича, съотношение на размера на уговорената неустойка и очакваните от неизпълнението вреди. При всяка преценка за нищожност на неустойката могат да се използват и други критерии, като се съобразят конкретните факти и обстоятелства за всеки отделен случай.

В настоящият казус, клаузите предвиждащи, че при прекратяване на договорите по вина на потребителя последният дължи неустойка в размер на всички стандартни месечни вноски за периода от прекратяване на договора до изтичане на уговорения срок, като максималният размер на неустойката не

може да надвишава трикратния размер на стандартните месечни абонаменти, са валидни и обвързват страните. При изначално уговорен праг на неустойката /постигната между страните уговорка за краен предел на задължението за неустойка/ и възможност същата да бъде определена, то следва, че клаузите за неустойка не създават неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговарят на изискването за добросъвестност и не излизат извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции и като такива не са нищожни като противоречащи на добрите нрави, съгласно дадените задължителни разяснения в т. 3 от ТР № 1 от 15.06.2010 г. по тълк. д. № 1/2009 г. по описа на ОСТК на ВКС, при тази редакция на неустоечните клаузи. Основното задължение на потребителя по договор за мобилни услуги е да заплаща в срок абонаментните такси. Уговорената неустойка обезпечава възстановяване на вредите от неизпълнението на това задължение, водещо до предсрочно прекратяване на договора и невъзможността мобилният оператор да получи абонаментните вноски, дължими до изтичане на срока на договора. В случая тези неустойки не са необосновано високи и не водят до неоснователно обогатяване на мобилния оператор, не надвишават уговорения между страните максимален размер от три стандартни месечни такси. Съдът счита, че така уговорените клаузи не разкриват признаците и на неравноправни клаузи. За да е неравноправна и следователно нищожна договорна клауза в договор, сключен с потребител, тя следва да не е уговорена индивидуално, да осъществява фактически състав на чл. 143 ЗЗП и да не попада в някое от изключенията на чл. 144 ЗЗП. В случая не е осъществена никоя от хипотезите на чл. 143 ЗЗП, поради което не се касае за неравноправни клаузи в потребителски договор. Същевременно неустойките се равняват на месечния абонамент за три месеца и според съда не са в противоречие със закона или добрите нрави, доколкото притежават присъщите на неустойката функции, а по начина, по който са уговорени, представляват санкция за страната, допуснала неизпълнение на свое договорно задължение и същевременно обезщетяват изправната страна, изпълнила своите договорни задължения. Следователно налице са валидни неустоечни клаузи. Не са нищожни и неравноправни неустоечните клаузи и в частите, предвиждащи при прекратяване на договора потребителят да дължи разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договора.

Видно от сключеният между страните на 21.10.2019г. договор, ответникът с преференциални условия е получил втори мобилен №:***, по силата на който е взел мобилно устройство NOKIA IPlus Dudl Black на изплащане с Договор за лизинг от 21.10.2019г. на 23 месечни лизингови вноски в размер на 3,29лв всяка, при избраната абонаментна програма(пакет) „Тотал+ 31,99лв на цена 143,96лв. с ДДС, т.е. с ясно посочена цена, в зависимост от наличието или не на абонаментен план, като е посочен и размерът на отстъпката от стандартната цена, ползвана от потребителя. Установи се, че потребителят на мобилни услуги е получил съответното устройство на преференциална цена с оглед сключените от него договори за мобилни услуги, в които изрично е договорено, че вземането за неустойка в размер на разликата между стандартната цена на устройството без отстъпка и преференциалната цена при сключване на договора възниква при предсрочно

прекръпяване на договора за мобилни услуги по вина на потребителя. Стандартната цена на предоставените устройства, преференциалната им цена, както и размерът на отстъпката са изначално определени в договорите, като на тази база и съобразявайки оставащия срок на договорите, размерът на неустойките е определяем, поради което и в тази част неустоечните клаузи не създават неравновесие в правата и задълженията на потребителя и мобилния оператор, отговарят на изискването за добросъвестност и не излизат извън присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции, респективно не са нищожни като противоречащи на добрите нрави.

Съдът, съобразявайки обстоятелството, че дружеството ищец претендира неустойка в размер на три месечни абонаментни такси, разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договорите, както и част от ползваната стойност на отстъпките от абонаментните планове, съответстваща на оставащия срок на договорите, отчитайки наличието на доказателства за размера на абонаментните такси във всеки от договорите за мобилни услуги, отстъпките и разликата между стандартната цена без отстъпка на устройството и преференциалната цена при сключване на договорите, посочени в самите договори за мобилни услуги, които размери са установени и с неоспорената от страните съдебно – счетоводна експертиза, която настоящият съд кредитира като обективна и безпристрастна, както и предвид наличието на съдебни решения, постановени по искове от КЗП по отношение на клаузите на мобилните оператори относно неустойка за прекръпяване, според които неустойка в размер на три месечни абонаментни такси не се явява недействителна, приема, че исквата претенция подлежи на уважаване и в частта за претендираните неустойки.

От сключението на съдебно – счетоводната експертиза, неоспорена от страните и при съобразяване на приетите писмени доказателства, се установява, че ответницата дължи сумата от 213,01лв. използвани услуги за периода от 05.10.2019г до 04.01.2020г.;

- сумата от 119,55лв. три месечни абонаментни такси, неустойка за предсрочно прекръпяване на абонамент от 29.06.2019г. за тел ***. Експерта е посочил, че сумата се формира от 3 абонаментни вноски x26,66лв без ДДС, които са 79,98лв. и разликата до стандартната абонаментна вноска 39,57лв.

- сумата от 89,29лв. три месечни абонаментни такси, неустойка за предсрочно прекръпяване на абонамент от 21.10.2019г. за тел ***, която сума се формира от абонаментни вноски x 26,66лв без ДДС, които са 79,98лв и разликата до стандартната абонаментна вноска 9,31лв.

- сумата от 134,15лв неустойка за предоставено мобилно устройство *** модел NOKIA I Plus Dudl Black на изплащане с Договор за лизинг от 21.10.2019г., която се формира от отстъпката при закупуване на устройството 120,94лв. без ДДС и разликата до стандартната цена 13,21лв Сумата от 65,80лв неплатени лизингови вноски по лизингов договор от 21.10.2019г., която се формира от 19вноски x 3,29лв и 3,29лв. за това, че устройството се намира в ответника.

Установено е, че няма постъпили плащания на процесните суми, поради което исковите претенции са изцяло основателни и следва да бъдат уважени за претендираните суми за неустойка.

Дължимостта на претендираните суми се установява от представените писмени доказателства с исковата молба- договори и фактури, както и от заключението на вещото лице по допуснатата ССЧЕ. Искът се явява основателен и затова следва да бъде уважен.

По отношение на разноските в заповедното и в настоящото производство: Съгласно Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в исковото и в заповедното производство. Предвид изхода на делото, то разноските направени от ищеца следва да се възложат в тежест на ответника. В заповедното са направени такива в общ размер от 205.00 лв. В исковото производство са направени следните разноски: 25.00лв. заплатена държавна такса, 180.00 лв. адвокатско възнаграждение, 300.00лв. депозит за възнаграждение за особения представител, назначен на И. Г. и 300.00 лв. възнаграждение на вещото лице.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на И. И. Г., ЕГН: **** от гр.Т. , **, че дължи на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: **, законни представители Д. К. К., заедно с М. С., пълномощник адвокат В. Г. от САК, със съдебен адрес: **, сумата 621.80 /шестстотин двадесет и един лева и осемдесет стотинки/ лева, от които: сумата 213.01 /двеста и тринадесет лева и една стотинка/ лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги, за които са издадени следните фактури: фактура № 7296051893/05.11.2019г.; фактура № 7297387407/05.12.2019г. и фактура №7298726529/05.01.2020г. за периода от 05.10.2019г. до 04.01.2020г. по Договори за мобилни услуги за мобилни номера: ** от дата 29.06.2019г. и номер ** от дата 21.10.2019г., сключени между И. И. Г. и „Теленор България“ ЕАД; сумата 65.80 /шестдесет и пет лева и осемдесет стотинки/ лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 21.10.2019г., сумата 342.99 /триста четиридесет и два лева и деветдесет и девет стотинки/ лева, представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент, от които: сумата 119.55 /сто и деветнадесет лева и петдесет и пет стотинки/ лева - неустойка за предсрочно прекратяване на абонамент от дата 29.06.2019г. за мобилен номер **; сумата 223.44 /двеста двадесет и три лева и четиридесет и четири стотинки/ лева - неустойка за предсрочно прекратяване на абонамент от дата 21.10.2019г. за мобилен номер **, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.12.2021г. до окончателното ѝ изплащане, за което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК №567/14.12.2021 г. по ч.гр.д.№1032/2021 г. по описа на ТРС.

ОСЪЖДА И. И. Г., ЕГН: ***** от гр.Т., ***, да заплати на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ***, законни представители Д. К. К., заедно с М. С., разноски в размер на 205.00- двеста и пет лева по ч.гр.д.№1032/2021 г. на ТРС.

ОСЪЖДА И. И. Г., ЕГН: ***** от гр.Т., ***, да заплати на „ТЕЛЕНОР БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: ***, законни представители Д. К. К., заедно с М. С. деловодни разноски за настоящото производство в размер на 805.00 – осемстотин и пет лева.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Ловеч.

Препис от настоящият съдебен акт да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Троян: _____